

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๕ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

ยังงมงต้องฟังวันหนึ่ง

(กราบเรียนเจ้าคะ มีลูกศิษย์กำลังเรียนปริญาโทคนหนึ่งถูกระเบิดตายคาที่ที่อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ ระเบิดวางอยู่ในถังขยะ ขอทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้เขาสามพันบาทเจ้าคะ) มีทุกแบบ จิตใจถ่วงได้ตำทราแล้วเป็นอย่างนั้น จิตใจพวกนี้ประเภทฟืนประเภทไฟ จิตใจต่ำเท่าไรยิ่งสร้างแต่ความเดือดร้อนให้แก่ผู้อื่น ถ้าจิตใจมีธรรมจิตใจสูงทำไม่ลง ถ้าจิตใจต่ำไม่ได้ทำความชั่วอยู่ไม่ได้วันหนึ่ง ๆ มันจะเป็นจะตายในตัวของมัน มันหมุ่นของมันเองอยากทำชั่ว เป็นความสนุก ถ่วงได้ทำความชั่วซ้ำลามากแล้วถือเป็นการสนุกสนานรื่นเริง คนอื่นจะได้รับความลำบากลำบากทุกขุทรมานถึงขนาดตายฉิบหายเท่าไรไม่สนใจ ถือเป็นการสนุกของคนที่จิตใจต่ำทรา เป็นอย่างนั้นละ

คือคำว่าจิตใจต่ำ จิตใจสูงนั้น คือใจนี้เป็นกลาง ๆ ดีและชั่ว ชั่วเป็นฝ่ายต่ำอยู่ในนั้น ถ้าชั่วมีกำลังมากมันผลักดันดินฟ้าให้ทำชั่ว ถ้าดีมีกำลังมากก็ทำแต่ดี ชั่วไม่ทำ มันอาศัยใจนั้นละ เพราะฉะนั้นจึงชักฟอกได้ ถ้าจิตใจต่ำทรา จิตใจมัวหมองมืดตื้อนี้ชักฟอกด้วยความดีงามก็สะอาดสะอาดไปได้ แล้วก็ไม่ได้ทำชั่ว มีหิริโอตตปปะ สะดุ้งกลัวต่อบาปต่อกรรม คนที่จิตใจต่ำทราแล้วใจมันดันไปหมด ไม่ฟังเสียงความดีความดีอะไรเมื่อใจมันดัน ใจประเภทนี้ละพาเจ้าของให้จม

พวกเรายังมีवासานะ เมืองไทยเราเป็นเมืองพุทธนับว่ามีवासนา เกิดมาได้ยินบาปยิบบุญ เชื่อบุญเชื่อกรรม โลกเขาหูหนวกตาบอดเขาไม่ได้สนใจ ที่โลกมันหนาพอแล้วไม่มีบาปมีบุญ ให้ได้ทำสมใจแล้วพอ ทำที่แจ้งไม่ได้ก็ทำที่ลับ คือความอยากทำมันอยู่ที่ใจ ได้โอกาสเมื่อไรมันทำ นี่มีพุทธศาสนาแสดงบอกเรื่องบาปเรื่องบุญ เพราะเป็นของมีมาดั้งเดิม ใครจะลบล้างไม่ได้เลย พระพุทธเจ้าตรัสรู้ก็ตรัสรู้ตามสิ่งที่มีทั้งหลาย ไม่ได้มาอุตรินะ

ว่าบาปมีบุญมี ธรรมชาตินี้มีอยู่แล้ว เหมือนไฟกับน้ำ จ่อเข้าไปควรเย็นเย็น ควรร้อนร้อนทันที เพราะเป็นของมีอยู่แล้ว ทรงสอนวิธีละวิธีบำเพ็ญ ละความชั่ว บำเพ็ญความดี เพราะฉะนั้นพุทธศาสนาจึงเป็นศาสนาที่เลิศเลอสุดยอด แต่ก่อนก็เป็นอยู่นะ ทั้ง ๆ ที่ไปบวชไปเรียนหนังสือ เรียนที่แรกก็ได้แนวทางพอเป็นข้อคิด ๆ บ้าง บทเวลาจะไปได้ได้เอาภาคปฏิบัติ ภาคปฏิบัติเป็นภาคหลักซึ่งมากที่สุด สุดยอดของศาสนาอยู่ที่ภาคปฏิบัติ พระพุทธเจ้าก็ปฏิบัติ พระสาวกทั้งหลายปฏิบัติจิตตภาวนา ค่อยๆ เชี่ยวชาญกันถึงต้นตอเลย พอถึงนั้นแล้วก็รู้หมดเลย

เพียงเราเรียนเฉย ๆ มันผิวเผิน ที่พูดได้แบบนี้เพราะเราก็เรียนมาแล้ว จิตใจมันผิวเผิน ๆ เพียงแต่ได้ความจำมา ความจริงไม่ได้ จำมาเราก็เอามาพินิจพิจารณามันจริงหรือไม่จริงน้า เท่านั้น จะให้ลงใจจริง ๆ ไม่ลง เช่นอย่างเรียนบาปเรียนบุญ เอ๊ บาปมีบุญมีจริง ๆ เหรอ ทั้ง ๆ ที่ท่านเขียนไว้ จอมปราชญ์คือศาสดาองค์เอกว่าบาปมีบุญมี ไปอ่านแล้วตัวจอมปลอมอยู่ที่นี่มันก็ปฏิเสธหรือทำความสงสัยขึ้นมา เอ๊ บาปมีหรือไม่มีน้านั้น นี่ละภาคศึกษาเล่าเรียนธรรมดา แต่เวลาเข้าภาคปฏิบัติยอมรับเลย

พอถึงภาคปฏิบัติ หมายถึงปฏิบัติจริงจังนะ ได้รู้ได้เห็นตามความจริงจากภาคปฏิบัติจริง ๆ มันยอมรับเลย ไม่ต้องมีใครมาบอกมันยอมรับในหัวใจนี้เอง ภาคปฏิบัติพอรู้ตรงไหนก็พระพุทธเจ้าสอนไว้แล้ว ๆ เรายอมรับแล้ว พระพุทธเจ้าสอนไว้อีกแล้วด้วย นั่น มันจะไม่หมอบยังงั้นคนเรา ลง ๆ อย่างนั้นละ ที่นี้พูดสุดยอดเอาเลย สุดยอดของธรรม เวลาปฏิบัติเข้าไปรู้ตรงไหนพระพุทธเจ้ารู้แล้ว ๆ เรียกว่าเปิดออกกิเลส ถอดกิเลสจากหัวใจนี้จำขึ้นมา พระพุทธเจ้าจำแล้ว พระพุทธเจ้ากับธรรมชาตินี้เป็นอันเดียวกัน นั่นเห็นไหมละ

ใครไปอาจเอื้อมใครไปวัดรอย เป็นเอง เข้าใจไหม นั่นละเรียกว่าผู้ที่บริสุทธิ์แล้ว อยู่ท่ามกลางพระพุทธเจ้าและสาวกทั้งหลายทุกพระองค์ นั่นละผู้บริสุทธิ์เข้าถึงจุดนั้นแล้วเป็นอันเดียวกันเลย ๆ อย่างนั้น ไม่ต้องไปถามใคร พระพุทธเจ้ามีหรือไม่มีถามหาอะไร ถามหาก็คือเป็นบ้าเงาตัวเอง ตัวเองจับอยู่ที่นี่แล้วจะไปถามหาอะไร นั่นละรู้ธรรมรู้ อย่างนั้น ไม่ได้รู้ ๆ ปลา ๆ นะรู้ทางภาคปฏิบัติ ผิดกันมากทีเดียว

คิดดูซิว่าบรรดาพระอรหันต์ พอบรรลุธรรมปั้งเข้าอยู่ในท่ามกลางพระพุทธเจ้าและอรหันต์ทั้งหลายทันทีเลย เป็นอันเดียวกันเลย ไม่ต้องบอกไม่ต้องเสกสรร เป็นอันเดียวกันแล้ว พอบรรลุธรรมปั้งนี้เข้าแล้ว เป็นอันเดียวกันแล้ว ๆ แล้วถามกันหาอะไร ถามพระพุทธเจ้าถามพระสาวกหาอะไร พระพุทธเจ้าอยู่ที่ไหนก็องค์ ๆ ถามอะไร มันจำอยู่เป็นอันเดียวกันแล้ว เป็นยังงั้น ถ้าพิจารณาตามที่พูดนี้นะ เอามาหลอกเหรอ

พูดให้มันชัดเจนอย่างนี้ซิภาคปฏิบัติ ดึงออกมาจากหลักความจริง เพราะคำสั่งสอนพระพุทธเจ้ามีแต่ของจริงทั้งนั้น แต่หัวใจเรามันปลอมมันไม่ยอมรับซิ มันถึงเกิดเรื่องกับเจ้าของ ไม่ได้เกิดเรื่องกับพระพุทธเจ้าแหละ มันเกิดเรื่องกับเจ้าของผู้ไม่ยอมรับนั่นแหละ พอยอมรับแล้วก็หมอบเลย ๆ อย่างที่ว่าพระอรหันต์อยู่ท่ามกลางพระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ทั้งหลายทั้งนั้น พอบรรลุธรรมปั้งเป็นอันเดียวกันแล้ว เป็นอันเดียวกันแล้ว ถามกันหาอะไร ไม่ต้องถาม มันจำขึ้นมาเป็นอันเดียวกันแล้ว

นี่ละธรรมแท้ มีหรือไม่มีธรรม บาปมีหรือไม่มี บุญมีหรือไม่มี พวกนี้พิจารณา นะชาวพุทธเรามันจะตายกองกันอยู่ที่นี่ก็กัปกัปปี้ ตายกันมาเท่าไร นี่ยังเป็นภพมนุษย์ยัง

ดินะ ภาพเปรตภาพสัตว์ภาพผีทุกอย่างที่มันเคยไปเกิดไปทับถมถูกตัวเองนั้นมันมาก ต่อมากแล้ว แล้วยังจะไปอีกนะจิตดวงนี้ มันมีดีมีชั่ว เชื่อของมันคืออวิชา มันฝังอยู่ในนั้น พอถอนอวิชาออกแล้วเรียกว่าหมด บาปบุญหมดโดยประการทั้งปวง ไม่มีเหลือ บาปบุญแทรกอยู่กับอวิชา มันแทรกอยู่ด้วยกัน พออวิชาถูกถอนพรวดขึ้นมาแล้วขาด สะบั้นไปหมด ทีนี้ก็เป็นอันเดียวกันแล้ว พระพุทธเจ้าและอรหันต์ทั้งหลายถามหาทำไม

ให้รู้เช่นนั้นสิรู้ธรรม เพียงเรียนเฉยๆ ไม่รู้ ยังไงก็ไม่รู้ เรียนธรรมท่านสอนไว้ ตามความจริงๆ ตัวจอมปลอมมันก็ไปแฝงเข้าไปๆ บาปบุญนรกสวรรค์มรรคผล นิพพานมีมาตั้งแต่องค์ไหนๆ พระพุทธเจ้า ไม่มีองค์ใดปฏิเสธเลย แต่เราคนเดียวเข้าไปขวางเป็นก้างขวางคออยู่นั้น มีหรือไม่มีน้ำ นั้นเห็นไหมละ ก็เลสตัวนี้เป็นของเล่น เมื่อไร ก็เลสก็คือก้างขวางคอทางก้าวเดินเพื่อความสุขความเจริญ คือกิเลสนั้นละเป็น ก้างขวางคอก็ตัดขวางเอาไว้ไม่ให้ก้าวเดินได้

ความซี้เกียจซี้คร้านการทำบุญให้ทานมีแต่เรื่องกิเลสก็ตัดขวางไว้ทั้งนั้น จำให้ดี นี้ เราจนจะตายแล้วเปิดให้ฟังเสียชัดๆ ถ้าลงปืนไปตรงไหนทะลุๆ มีความดีมากเท่าไร โอ้ย เรื่องของกิเลสตัณหาที่ขาดสะบั้นๆ ไปเลย ดังที่เคยพูดให้ฟังถึงขั้นมันหมอบ มัน หมอบจริงๆ กิเลสมันฉลาดละเอียดลอบ สติปัญญามันแหลมคม มันทันกันทุกอย่าง แพล็บอกมานี้ขาดสะบั้นๆ นี้ถึงขั้นสติปัญญาจากจิตตกาวนา เวลาที่กำลังแล้วเป็นอย่างนั้น

เวลากิเลสที่กำลังก็ดังที่เคยพูดให้ฟัง ไปนั่งน้ำตาร่วงอยู่บนภูเขา เราลืมเมื่อไร ก็ มาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ทั้งหยาบทั้งละเอียดก็มาแล้วให้ฟัง จนขนาดที่ว่า โห มึงเอากูถึงขนาดนี้เชียวหรือ น้ำตาร่วงบนภูเขา ตั้งสติพับลัมผล็อยๆ ต่อหน้าต่อตา ไม่ได้ตั้ง เพื่ออยู่นะ ตั้งเพื่อลัมโดยถ่ายเดียว บังคับไว้ไม่อยู่ ตั้งสติพับ ลัมๆ น้ำตาร่วง เราไม่ลัม ถึงอุทานภายในใจ โถ มึงเอากูถึงขนาดนี้เชียวหรือ มันเป็นอยู่ภายในใจ โถ มึงเอากูถึงขนาดนี้เทียวหรือ

เอาละ นี่อันหนึ่งที่มันซัดกัน นี่ละเคียดแค้นให้คนอื่นคนใดสัตว์ตัวใดเป็นบาป เป็นกรรม แต่เคียดแค้นให้กิเลสที่เป็นภัยต่อตัวนี้เป็นธรรม จับได้ตรงนี้ละ เอาอันนี้ ละมา ความเคียดแค้นให้กิเลสที่อยู่ในหัวใจถึงขนาดน้ำตาร่วง โห มึงเอากูถึงขนาดนั้น เชียวหรือ เอาละอย่างไรมึงต้องฟังวันหนึ่ง ให้กูถอยกูไม่ถอย นี่เคียดแค้นให้กันแล้ว อันนั้นละฝังลึก เป็นมุมานะ ซัดกันเลย จนกระทั่งถึงขนาดที่ว่ากิเลสตัวไหนมองหามัน ไม่เห็น หมดเลย

ปรากฏว่า เหา มันไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อยๆ ขึ้นมาแล้วหรือ แต่ไม่สำคัญ ตรงนั้นแหละ คือเอาเวลามันสงบเงียบค้นหาที่ไหนก็ไม่เจอๆ เห็นแต่ธรรมจ้อยอยู่ตลอด

อย่างนั้น เหนอ ไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อยๆ ขึ้นมาแล้วเหอ ก็เราเป็นเอง เราพูดตาม เรื่องของเรา เป็นแต่เพียงว่าไม่สำคัญ ยังอยู่แต่มันไม่แสดงก็ว่า เหนอ ไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อยๆ ขึ้นมาแล้วเหอ สักเดี๋ยวมันโผล่ขึ้นมาก็ใส่ป๊วะๆ บทเวลามันถึงชั้นมันแล้วฟาดนี้ผางขาดสะบั้นไปเลย ไม่มีคำว่าอรหันต์น้อยอรหันต์ใหญ่ หมดโดยสิ้นเชิง ไม่ถามหาละอรหันต์น้อยอรหันต์ใหญ่

คนๆ เดียวนั้นละเวลามันรู้มันรู้อย่างนั้น จะไปถามใคร พระพุทธเจ้าตรัสรู้ท่านถามใคร สอนโลกได้สามโลกธาตุ สาวกอรหันต์ไปทูลถามพระพุทธเจ้าที่ไหน องค์ไหน บรรลุธรรมผางขึ้นมาเป็นอันเดียวกัน เป็นอันเดียวกันแล้วถามกันหาอะไร นั่นของจริงเป็นอันเดียวกัน ให้มันเป็นอย่างนั้นคือการปฏิบัติธรรม ถ้างได้รู้แล้วสามโลกธาตุไม่มีอะไรที่จะมาค้ำได้เลย ขาดสะบั้นไปหมด ธรรมชาติของจริงนี้มีกำลังมาก ไม่มีอะไรจะมาค้ำค้ำต้านทานได้ ล้มไปหมดเลย ความจริงนี้ฟาดขาดสะบั้นไปเลย

นั่นละพระพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมผางเท่านั้นละ ภพชาติขาดสะบั้นไปเลย สาวกทั้งหลายบรรลุธรรมผางเท่านั้น ภพชาติทั้งหลายที่เกิดแก่เจ็บตายกองกันอยู่ที่นี่ ขาดสะบั้นไปหมดเลย เคยรู้มาเมื่อไรแต่ก่อน แต่เวลาปฏิบัติธรรมรู้ธรรมเข้าถึงที่สุดแล้วมันก็ชัดเจนอย่างนั้น แล้วจะไปถามใครละ ธรรมเป็นของมีอยู่ บาปบุญเป็นของมีอยู่ ให้พากันระวัง มันชินชาหน้าด่านนะกับบาป มันไม่กลัวบาปนะ มันทำแต่บาป แล้วก็จมเอาๆ

เวลามันหนามันหนาจริงๆ นะจิตนี้ จิตดวงนี้ละ ดูมาตั้งแต่ตั้งสติไม่อยู่ ล้มผล็อยๆ จนน้ำตาาร่วง จึงออกอกุทานในใจ มันเคียดแค้นกัน โธ มึงเอากูถึงขนาดนี้เชียวหรือ เป็นอยู่ในใจนะไม่ได้บอกปาก เอาละยังมึงต้องฟังวันหนึ่ง ให้กูถอยกูไม่ถอย น้ำตาาร่วงแล้วนั้น เคียดแค้นมากทีเดียว แต่โรงงานใหญ่ก็คือพ่อแม่ครูจารย์มัน นี่โรงงานใหญ่ เข้าไปนั่นไปหาท่านก็ฝึกหัดฝึกซ้อมเต็มที่แล้วมา หงายอีก ไปอีก อยู่อย่างนั้นนะ ฝึกซ้อมมาว่าเต็มที่แล้ว เข้าไปยกครูยังไม่แล้วมันเตะเราตกเวทีไปแล้ว เอาอีกอยู่งั้น

สุดท้ายมันก็หงายท้องให้เราเห็นมันล้มทั้งหงาย มันเอาเราล้มตลอดเวลา ที่นี้เวลาหัดเราฝึกหัดมาหลายครั้งหลายหนมันก็ค่อยเข้าใจ แล้วชดกิลีสหงายเป็นบางครั้ง หือ มึงก็มีท้องเหมือนกันหรือ กูนี้กว่ากูมีท้องแต่กูคนเดียวหงายให้มึงดู มึงก็มีท้องเหมือนกัน มีกำลังแล้วก็ชดกันเลย จากนั้นก็เรื่อยๆ ที่นี้ก็เลสมีแต่หงายท้องๆ ถึงขนาดที่ว่า หือ มันไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อยๆ ขึ้นมาแล้วเหอ กิเลสเจียบเลย สักเดี๋ยวมันโผล่ขึ้นมา โผล่ก็โผล่เถอะถ้างสติปัญญาขั้นนี้แล้วไม่มีอะไรต้านทานอยู่ ฟังหมด

นั่นละเห็นไหมกำลังของจิตกำลังของธรรม กับกำลังของกิเลสอยู่ในใจดวงเดียวกัน เวลากิเลสมีกำลังตั้งสติไม่ได้ ล้มผล็อยๆ เวลาธรรมมีกำลังกิเลสโผล่ไม่ได้

เหมือนกันขาดสะบั้นๆ จนกระทั่งขาดโดยสิ้นเชิง นั่นละการฝึกหัดจิตใจ พระพุทธเจ้า ฝึกมาแล้วถึงมาสอนพวกเรา สาวกทั้งหลายฝึกมาแล้วมาเป็นธรรมสอนโลกเวลานี้ เป็น สิ่งที่ได้ผลมาแล้วทุกอย่าง ทดสอบทุกอย่างได้ผลมาเป็นทีพอใจพอพระทัยพระพุทธเจ้า แล้วมาสอนพวกเรา ทำไมจึงจะไม่มีแก้ไขฝึกหัดดัดแปลงตนเอง

ใจนี้มันผาดโผนโจนทะยานอยู่ตลอดเวลาไม่มีวียนะ ร่างกายสังขารซึ่งแก่ขนาด ไหนจิตใจมันไม่มีวีย มันก็มันคะนองมันตีตมันตี้นตลอดเวลา ถ้าไม่มีธรรมเข้าไป ระวัง ถ้ามีธรรมแล้วระวังได้ไม่ว่าวัยใด อายุ ๗ ขวบสำเร็จเป็นพระอรหันต์แล้ว ฝึก ไม่ได้สำเร็จอรหันต์ได้ยังไง นั่น ท่านฝึกได้ มันอยู่กับการฝึกอบรม ให้พากันจำ เอาละ พุดเท่านั้นละ พุดไปพุดมาเหนื่อยแล้ว

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*